

KRIK

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XLIV, šolsko leto 2008/2009, številka 3

Risba: Adrian Ahmetaj, 7. a

Kolofon

Novinarji: Kaja Hegedič, 9. c, Igor Borenovič, 8. c, Ariana Abdić Kralj, Aljana Čehić, Gašper Kliček, Katja Sever, Eva Žumer, 6. b, Karolina Rakovec, Lucija Sladič, Živa Dolensšek, Katja Lopuh, 6. c, Metka Sajovic, Urška Sajovic in ostali ustvarjalci ...

Mentorici: Dunja Jezeršek in Nada Pajntar

Oblikovala: Marko Zupan, Dunja Jezeršek

Mentorica likovnih izdelkov: Daša Lunder Črnilec

Risba na naslovnici: Mitja Vodnik, 7. a

Risba na zadnji strani: Neja Urbanč Đukič, 7. A

Internet: http://www.sfpkr.si/krik/Krik_1_0809.pdf

Natisnjeno v 300 izvodih

Cena: 2 €

UVOD

Ja, uvoda pa ni. Ni bilo časa.

KAZALO

Hm, kazala tudi ni. Lepo preberite vse od začetka do konca, pa je.

ZATO PA IMAMO NEKAJ HUDE POEZIJE NAMESTO TEGA.

NAJSTNIŠKA TEŽAVA

Čeprav si daleč stran,
čeprav mi nisi na dosegu,
čeprav me komajda poznaš,
čeprav te komajda poznam,
si ti krivec za težavo,
ki razbija mojo glavo.

Še sama ne vem,
kaj prej mi bo počilo: srce ali glava,
saj si ti moja edina težava.

Zdaj še shopping
me ne zanima več,
zdaj od vsega
gledam preč.

Moj mobitel gre povsod z mano,
mama vsepovprek vpije: UČENJE,
UČENJE!!!
A jaz čakam le na zvonjenje ...

Anamarija Milenkovič,

LJUBEZEN

Ko gledam punco to,
mi v glavi se vrti,
ko gledam njene čarobne oči.

Ko pridem do nje,
ji rečem oj,
ona pa meni
oj, Kekec moj.

Ko je žalostna, ji rečem:
KAJ TI JE?
ona pa meni:
NIČ MI NI,
MOGOČE SE TEBI MALO SPI.

Ko zaspim,
jo moja roka boža,
ona pa mi reče:
A SEM TI JAZ ROŽA,
DA ME TVOJA ROKA BOŽA?

In ko se zbudim,
jo spet izgubim,
šla je drugam,
drugim v naročje.

Avtor: Dejan Mirčič, 7. a

OBISK TURČIJE

Štirje učenci 8. razreda smo se v nedeljo, 31. 5. 2009, odpravili v Turčijo, in sicer v okviru projekta LOOR (Live with our's and other's religion oz. živeti z našo in s tujo religijo). Poleg mene so potovali še Klavdij Starman, Jera Sitar in Aleš Šilar, pospremili pa so nas učitelji Andrej Žbogar, Daša Fabjan, podravnateljica Suzana Geršak in ravnatelj Aleš Žitnik.

Ko smo uredili formalnosti na letališču, smo se poslovili od staršev in odšli na letalo. Čakala nas je dvournna vožnja do pristanka na istanbulskem letališču, kjer nas je počakal kombi iz naše šole

gostiteljice in učiteljica, ki nas je peljala do šole. Priključili smo se družinam, pri katerih smo stanovali v času bivanja v Turčiji. Učitelji so odšli v hotel, mi pa v svoje nove »domove«. Večina družin je bila zelo premožnih, vsi pa so živeli v stanovanjih v blokih. Po prihodu v stanovanje so mi pokazali mojo sobo in imeli smo večerjo. Jedli smo predvsem zelenjavo, ki je v Turčiji pogosto na jedilniku. Čeprav smo v Turčijo prišli z namenom, da bi spoznali navade muslimanov, me je presenetilo, da pri nas »doma« ženske niso nosile rut in nikoli niso molili.

Po prijazni dobrodošlici v šoli smo imeli kratke predstavitve svojih držav, ekip, osnovnih šol in mesta, kjer živimo; mi smo povedali nekaj o Kranju in prikazali tudi fotografije. Prvi dan smo se naučili turških folklornih plesov in zapeli smo turško pesem, ki pa je bila za nas obiskovalce zelo težka zaradi nepoznavanja jezika.

Popoldne smo imeli prosto, da smo lahko spoznali tudi učence drugih

držav (Nemčije, Avstrije, Švedske, Anglije, Litve, Poljske) in se z njimi spoprijateljili.

Predstavitve ver je sledila naslednje jutro. Slovenci smo predstavili pravoslavno vero. Popoldne pa smo obiskali Tekirdag, mesto, v katerem je ogromen nakupovalni center Tekira, in domov sem nesla poln nahrbtnik daril.

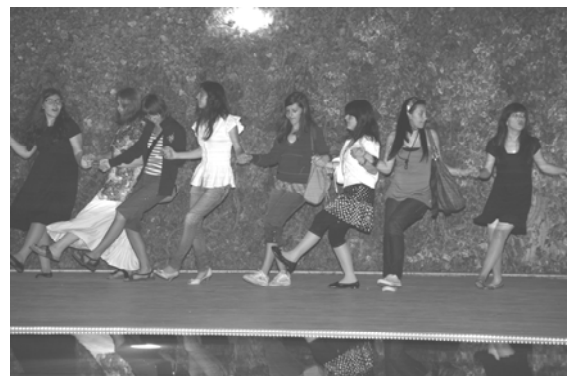
Sredo smo preživali v Istanbulu, kjer smo si ogledali mošejo Hagia Sophia in t. i. Modro mošejo. Mošeji sta bili ogromni in izjemno lepi, obenem pa zelo drugačni od naših cerkva. Dekleta smo morala nositi ruto, da smo pokrila lase, vsi smo morali v mošejo bos, čevlje pa smo vzeli s seboj. Velja tudi, da moraš imeti v mošeji oblačila, ki pokrivajo rame in kolena.

Kasneje smo imeli prosto, da smo lahko kupili spominke, šli pa smo tudi na ladjico, s katero smo se peljali skozi Bospor. Na izletu smo vsi uživali in se polni lepih spominov vrnili pred šolo pozno zvečer.

V četrtek smo v kratki predstavitvi obnovili, kaj smo se v Turčiji naučili

in kaj smo v okviru projekta naredili v celem letu. Popoldne smo obiskali tovarno sladoleda Algida. Razkazali so nam, kako delajo sladoled, in opazila sem, da je delo precej dolgočasno. Na koncu ogleda so nam dali zasluženi sladoled, ki smo ga z užitkom pojedli. Zvečer smo zaključili s pogostitvijo in plesom, ki smo se ga udeležili vsi, vključno z učitelji.

Poslovali smo se izredno težko, z veliko solzami in s še več objemi. Ko je prišel čas odhoda, smo vsi hlipali, ampak na srečo se bomo videli drugo leto v Nemčiji. Do takrat pa bomo vsi pridno delali za projekt, da bomo prišli do zasluženih počitnic z novimi prijatelji.

Klara Grašič, 8. a

PROSTO PO PREŠERNU

URŠKA

Ko je bil prvi maj in kres,
so v Kranju priredili ples.
Plesale deklice so vse,
ena izmed njih pa ne.

Bilo je Urška ji ime,
bila je miss Slovenije,
vse fante okrog prsta je vrtela,
zares pa nobenega ni imela.

Z vsemi se je spogledovala,
tam za mizo se afnala,
pijačo fantje so ji kupovali,
svojo zagretost ji kazali.

Na ples so jo vabili,
košaric 100 dobili,
v resnici Urška plesat sploh ni znala,
a tega nikoli ne bi priznala.

Na oder pride Plestenjak,
vsem puncam je zastal korak,
da ni sam lep, tudi peti zna,
to ve prav vsa Slovenija.

Urški se srce ustavi,
prisluhne Janovi zabavi,
že se vidi v sobi 102,
omrežit želi njegovo srce.

Pod odrom stoji
in se mu smeji,
ga gleda in gleda
in mreže razpreda.

Jo Jan le opazi,
s pogledom oplazi,
sladko se ji smeje,
srce ji ogreje.

A Jan je pač Jan,
kot vsak Don Juan,
na več strani se smeje,
veliko ženskih src ogreje.

Iz pekla do raja
je zadnja postaja,
nastop je končan,
ker bliža se dan.

Ga Urška počaka,
svojega junaka,
mu telefonsko zdrdra
in se mu smehlja.

"Ja, te bom poklical!"
ji vdano izjavi,
"mogoče že drevi
ali pa davi."

Poljub njen zavrne,
se hitro obrne,
v temi izgine,
pusti le spomine.

Urška s telefonom spi,
čaka dneve in noči,
a nikoli ne zvoni.

Oni dan je v Novicah pisalo,
da neko dekle je pod vlakom
končalo,
da si je življenje vzelo,
ker živeti ni hotelo.

Teja Jarc, 8. a

USODNA PREVZETNOST

Bil je najlepši med vsemi,
nihče mu ni segel do pet.
Ko je prišel h kakšni dami,
je njej zbudil strast in trepet.

Nobena se mu ni mogla upreti,
njegov glas je bil lep in prevzeten.
Veliko deklet je moralo ljubezen v
sebi zatreti,
saj gospodič je bil res spreten.

Dekletom srca je lomil,
jokala so dan in noč.
A zato se ni kaj dosti menil,
v sebi je čutil moč.

Nekoč je odšel na prijateljevo
svatbo,
z očmi iskal je kakšno dekle,
ki bi se ujelo v njegovo vabo
in ne bi prehitro spregledalo je.

A tla so zatresla se mu pod nogami,
ko v temi zagledal je njo,
najlepšo boginjo.

Upreti se nji ni bilo mogoče,
kar naenkrat mu postalo je vroče.
Zardeval je kot za stavo,
da poletel bi k njej,
je manjkalo res malo.

Zasrbele so ga pete,
zato odšel je do nje.
"Bi zaplesala z menoj?" ji poreče.
"Če hočeš, takoj!" mu deklet ne
odreče.

Vrtela sta se in vrtela.
Občudovali so ju vsi.
Lepotica je zapeljivcu velela,
da še hitreje si plesati želi,
v srcu svojem pa je kovala
strašne stvari.

"Dragi, žeja me daje,
si zaželiš pijače tudi ti?"
"Želim si pijače, želim,
da po njej nikoli več ne zaspim.
Da tvoje dlani objamejo me,
da ti misliš le name!"

Deklica odšla mu pijačo iskat,
že slišala uro je biti tik tak.
"Joj, moram pohiteti,
mu v pijačo uspavala natresti.
Po temle boš spal kot dojenček,
ti prekleti izmeček."

Veter začel je hudo šumeti,
ptice so kričale glasno
in mrak se je spuščal na Zemljo.
V avtu pa zapeljivec zaspal je trdno.

Na robu prepada vozilo ustavi,
pogleda v brezno, a ne misli več
trezno.

"Danes kaznovan boš za vse,
o tebi slišal ne bo več nihče!"
Potisnila avto je v brezno,
na nebu ugasnila je zvezda za vedno.

Sabina Benedičič, 9. b

Norvežanke na obisku

MAMA, BREZ PANIKE — NE ŽIVIJO VEČ V JAMAH IN TUDI TOPLO VODO ŽE IMAJO ...☺

Tako je verjetno potolažila svojo zaskrbljeno mamo Cecilie Andersen, ena izmed treh norveških študentk, ki so teden dni preživele na naši šoli. Norvežani namreč ne vedo kaj dosti o nas, mislijo, da prihajajo v čisto zaostalo državo ... V svojem poročilu so dekleta napisala, kako jih je bivanje pri nas navdušilo in presenetilo.

Eva, Line in Cecilie

OAZA MIRU ☺

Nastanjene smo bile v dijaškem domu v bližini šole Franceta Prešerna. Opozorili so nas, da utegnemo biti dijaki drugega letnika precej hrupni, vendar moramo priznati, da smo v domovih na Norveškem doživele že kaj veliko bolj motečega.

PREMOREJO CELO BAZEN ☺

Učenci šestih razredov gredo vsakih štirinajst dni na plavanje v pokrit olimpijski bazen, šola pa ima organizirano tudi enotedensko plavalno šolo v naravi. Na Norveškem so v zadnjih letih zaradi premajhnih vladnih sredstev morali zapreti veliko plavalnih bazenov, kar je svojevrsten paradoks, saj ima Norveška izredno dolgo obalo in otroci v počitnicah uživajo v plavanju.

Z učenci smo odšle na bazen, da bi opazovale, kako poteka pouk plavanja. Bile smo presenečene, kako so otroci v vrstah prišli do bazena, upoštevali navodila in pridno plavali skoraj celo uro.

RED IN DISCIPLINA ☺

Tudi pri pouku telovadbe je bila opazna velika disciplina v nasprotju z norveškimi šolami, kjer se učenci običajno takoj začnejo poditi po telovadnici, plezajo po orodjih, zraven pa vpijejo in se smeji.

OOOO, KOK LUŠTNO ☺

Zelo smo bile navdušene tudi nad učilnicami, v katerih je bilo veliko okraskov, ki so jih izdelali učenci sami. Učilnice so bile zato videti zelo privlačne in ustvarjalne.

NIKAR NA MRAZ ☺

Presenetilo nas je, da med glavnim odmorom večina otrok ostane v šoli, kjer se na hodnikih glasno pogovarjajo, tekajo ali pa gredo na internet. Na Norveškem morajo vsi otroci med odmori na dvorišče, in to v vseh letnih časih in ob vsakem vremenu. Ko so to slišali vaši učenci, niso mogli verjeti, da so šole na Norveškem lahko tako krute do otrok. Nam trem pa je bilo naporno ostati v šoli, posebno zaradi hrupa in zato, ker smo navajene preživljati odmore zunaj. Ob koncu šolskega dneva smo bile zato kar utrujene in bolela nas je glava, na svežem zraku pa nam je kmalu odleglo.

KNEDLNI PA TO ☺

Za prehrano je na šoli zelo dobro poskrbljeno. Otroci lahko dobijo tri obroke; zajtrk, malico in kosilo. Hrana je zelo dobra in zdrava. Nam so bili najbolj všeč cmoki s slivovo marmelado. Podobno jed poznamo tudi na Norveškem, a ni tako okusna.

POVSOD PLAZME IN WIRELESS ☺

Glede tehnične opremljenosti je šola Franceta Prešerna na zelo visoki ravni in daleč pred šolami na Norveškem. To nas je dodobra presenetilo, saj smo bile pred odhodom v Slovenijo v dvomih, če bomo sploh dobile povezavo za naš prenosni računalnik. Priznati moramo, da smo zmotno pričakovale, da je Slovenija precej manj razvita država. Tako pa so vse učilnice opremljene z računalniki, s projektorji, nekatere celo z interaktivnimi tablami, kar daje učiteljem zares dobre možnosti za kakovosten pouk.

HRČKI, PALIČNJAKI, MORSKI PUJSI ... ☺

Za razliko od norveških šol pouk v Sloveniji ne poteka vsako uro v isti učilnici.

V višjih oddelkih osnovne šole (od 7. do 9. razreda) imamo tudi pri nas specializirane učilnice, na primer za naravoslovje, gospodinjstvo, likovno vzgojo in podobno. Ostali predmeti in vsi predmeti v nižjih oddelkih pa potekajo v isti učilnici.

Najbolj navdušene smo bile nad učilnico biologije, v kateri so kletke z različnimi žuželkami in glodalci. Videle smo nenavadno žival, vrsto

paličnjaka, ki spominja na suho listje in živi v slovenskem Primorju.

Lepo je bilo videti, kako skrbno učenci ravnaajo z živalmi.

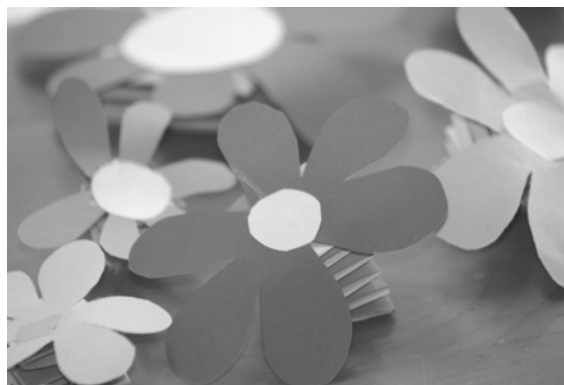
SKOČI, SINE ☺

Zadnji dan smo skupaj s študentkami iz Grčije in Indije pripravile globalno vas. Prikazale smo Norveško v powerpointu, razstavile nekaj tradicionalnih norveških predmetov, učenci pa so lahko poskusili rjavi norveški sir in čokolado. Čokolada jim je bila všeč, ob siru pa so se na njihovih obrazih risali zanimivi izrazi. Na globalno vas smo prinesle tudi dolgo kolebnico, ki je učenci v glavnem niso poznali. Vajeni so le skakanja z navadno kolebnico, kljub temu pa so se nad novo igro zelo hitro navdušili, še posebej fantje, kar se nam je zdelo res zanimivo, saj na Norveškem igra velja za dekliško in se fantom zdi neumna. Je pa igra zelo primerna za razvijanje koordinacije, natančnosti in ritma, zato ne bi smela biti omejena le na dekleta. In slovenski fantje so dober dokaz za to.

I feel sLOVEnija ☺

Slovenija je dežela, v katero bi se rade še kdaj vrnile. Kultura, narava in ljudje so izjemni in prav taka je bila tudi naša praksa na OŠ Franceta Prešerna Kranj.

Poročilo je iz angleščine prevedla učiteljica *Marjana Sitar*. Slava ji. ☺

Judo

Zdravo, ime mi je Anže in vam bom predstavil judo.

Judo izvira z Japonske in je nastal kot mešanica tehnik drugih borilnih veščin, ki so jih uporabljali samuraji in fevdalni bojevniki več sto let. Čeprav **Judo** izvira iz borilnih, vojaških veščin, katerih namen je bil ubiti, poškodovati ali onemogočiti nasprotnika na bojnem polju, se ta danes močno razlikuje od izvirnih veščin, katerih tehnike vsebuje še dandanes.

Judo je leta 1882 ustanovil **Jigoro Kano**, ki se je kot študent pričel seznanjati s starodavnimi veščinami samoobrambe, jih proučeval in na podlagi svojih dognanj ustanovil svojo šolo, ki jo je imenoval **Kodokan**. Izraz judo vsebuje dve japonski besedi: **Ju** pomeni biti nežen, ugaljen, **do** pa pomeni pot. **Judo** torej pomeni nežno (mehko), torej ugaljeno pot.

Tehnike **Juda** so danes prilagojene tako, da tisti, ki se z **Judom** ukvarja, lahko vadi varno in brez nevarnosti, da bi poškodoval svojega nasprotnika. **Judo** temelji na sposobnosti posameznika, ki s prijemom nasprotnika za kimono ruši nasprotniku ravnotežje, uporablja izključno fizično silo in izvaja razne tehnike, da bi obvladal nasprotnika. Zaradi tega je **Judo** preprost in bazičen šport. Kljub temu pa v njegovi preprostosti leži zapletenost, zato je za mojstrsko izvedbo najpreprostejših tehnik treba vaditi dalj časa, vložiti veliko truda, energije in biti vztrajen pri tel esni vadbi in krepitvi duha.

Pri judu poznamo 10 vrst pasov: beloga, belo-rumenega, rumenega, rumeno-oranžnega, oranžnega, oranžno-zelenega, zelenega, modrega, rjavega, črnega.

Sam treniram judo dve leti. Treninge imam dvakrat na teden. Imamo trenerja Davida, ki nas zelo dobro uči tehnike metov. Doslej sem bil na štirih tekmovanjih in imam zlato in srebrno medaljo.

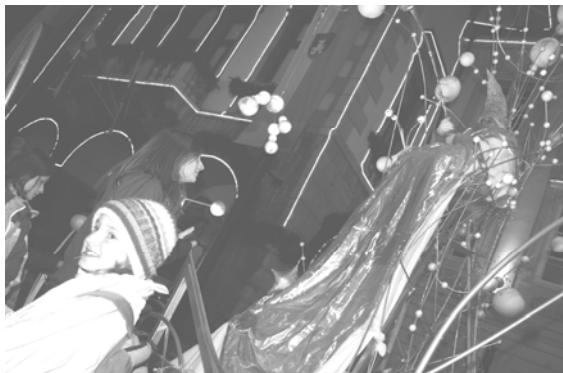
Na judo hodim zelo rad zaradi zabavnih iger in tekem. Če bi tudi vi radi trenirali judo, obiščite našo spletno stran:

<http://www.judotriglav.com/>

OBISK PRAZNIČNE LJUBLJANE

Nekega decembrskega popoldneva smo z učiteljicama Dunjo in Sašo odšli v Ljubljano. Do tja smo se peljali z vlakom. Bilo je zanimivo, da se ne vozimo le z busom kot ponavadi, ampak v praznično Ljubljano odhitimo kar po tirih. Ko smo prispeli, smo le buljili naokoli. Vse tiste lučke, praznične stojnice in lepo okrašene jelke so spominjale na zimsko pravljico. Le polni bari so dajali občutek sedanjosti. Tako smo raziskovali čudovito mesto in naleteli na dobro vilo.

Sedela je na visokem stolu in v rokah držala nekaj podobnega bleščeči se ribiški palici, na njej pa je bilo polno belih krogel. Kmalu smo spoznali, da je to »čarobna« palica; če si stopil k dobri vili in je ona nate položila to palico, si si lahko zaželel 3 želje in seveda se ti želje enkrat izpolnijo. Zato smo vsi hiteli k njej, potem pa spet naprej.

Ogledati smo si hoteli tudi fotografsko razstavo v Cankarjevem domu, pa so jo tisti dan podrli zaradi neke prireditve. Za kazen smo jim

bela tla posvinjali s čokoladnimi piškoti.

Končno je prišel prosti čas in kakšno urico smo si Ljubljano lahko še sami malo pogledali. Čeprav je učiteljica večkrat ponovila, naj nikar ne hodimo v trapasti Mcdonald's, smo vseeno zavili naravnost tja. Nič nam ni bilo žal, saj smo se nasmejali kot še nikoli. Malo jedli, malo pili, predvsem pa se smejali, režali in krohotali. Najbolj

smešen je bil Rok, saj je vsake toliko časa »pribil« kakšno tako, da se človek samo še za trebuh drži od smeha. Še po poti domov so nas bolela usta.

Ta izlet si bom gotovo dobro zapomnila, saj ni veliko takšnih, na katerih bi se toliko smejal.

Karolina Rakovec, 6. c

**Tihi kristali
zažvenketajo pesem
pod tvojo nogo.**

BI EN HAIKU?

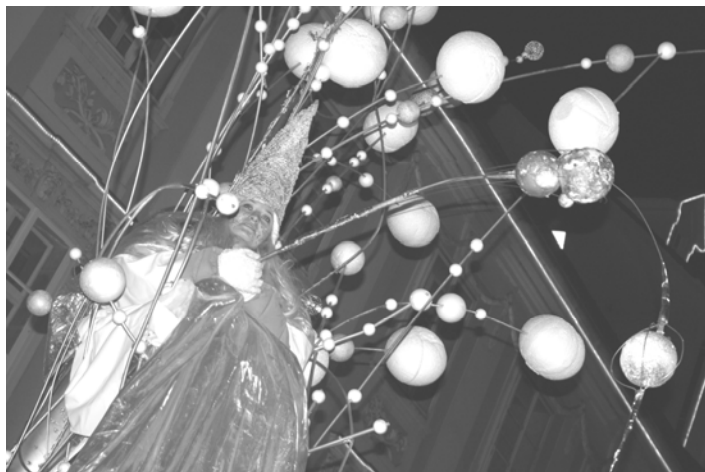
**Na akaciji
čudoviti kristali
čakajo pomlad.**

Živa Dolenšek, 6. c

**Pozimi
so strehe hiš
obdane s snežnim pajčolanom.**

**Ledene sveče
se lesketajo v prvih
žarkih zimskega sonca.**

Lucija Sladič, 6. c

PUSTOVANJE

24. 2. 2009 smo na šoli preganjali zimo. Predstavili so se skoraj vsi razredi. Marjetica (učiteljica Tanja) in Mak (učitelj Marko) sta izvirno vodila pustovanje, DJ Zvonček (hišnik Mirko) pa je skrbel za dobro glasbo. Tudi učiteljski zbor se je domiselno prelevil v marjetice in make, ki jih je iz polivinila in pene skreirala gospa Suzana Zadražnik.

Najprej se je predstavil prvi razred, ki je poziral pred žirijo in občinstvom.
2. a je prišel na oder s slavnimi zabavljaci klovni, ki so nam zapeli še pesmico.
2. b nas je začaral in tako nismo mogli videti njihove točke; predvidevamo, da so plesali.

3. razred je počenjal nekaj podobnega kot prvi. Poziranje pred žirijo.
4. razred je zaplesal ples Zibenštric.

5. razred je plesal polko; oba razreda sta se predstavila s Ferrari polko in pa z navadno polko.
 6. a je gledal TV in tako so malo telovadili, tekli, morili, ropali, plesali in peli.
 6. b je prikazal harmonijo narave in kako jo ljudje onesnažujejo ter smetarji rešujejo.
 6. c so bili čebelice, ki so letale gor in dol.

7. a je predstavil mladega Casanovo, pred katerim je treba vse počistiti.
 7. c je prikazal najslavnejši CIRKUS, svoje diplomirane klovne, tigre in slike.
 8. c se je našemil v lepe hipije.
 9. a je vodil znanstvenik, za seboj pa je imel polno svojih poskusnih zajčkov.
 9. b je predstavljal šolsko komunalno, g. Smetar je razkazal vse koše za smeti, koš za papir, biološke odpadke, cveke, plastiko.
 9. c pa je pripeljal mamo, ki je svoje otroke vlekla nazaj domov.

Katja Sever, 6. b

Vsi učenci so imeli v razredih ustvarjalne delavnice, kjer so izdelovali pustna očala iz kar najbolj nenavadnih materialov, odpadkov ... Najlepša očala so bila na koncu nagrajena.

MI2

kako naj grem naprej
ko pa v mojem življenju ni tebe

na silo iztrgan
iz mojega srca
na silo vzet
iz mojega sveta
na silo med nama
je bila vez pretrgana

se nisva hotela ločiti
a najine poti
so se morale raziti
če hočeva biti
srečna mi2
brez vsakega trpljenja
je bolje da drug drugega pozabiva

v najinih srcih
zdaj iščeva drug drugega
a žal le spomine najdeva
še bolj naju potrejo
in najino ljubezen še dodatno zatrejo

udarec hud je ta zelo
ne vemo če dekle
ga preživelo bo
a on v njenem srcu vedno bo

naj se zgodi kar koli
naj ju loči kdor koli
v njenem srcu bo eden in edini on
ki vsako noč jo iz spanca budi

spomin nanj ji solze na lica spusti
to hud je bil udarec ... A KAJ ZATO!
življenje gre naprej

a njuni srca sta za vedno se ustavili
nihče več ju ne bo slišal biti
nihče več ju ne bo skušal ločiti

sedaj sta končno skupaj
nekje, kjer nihče ne ve
tam nihče ne more ju ločiti
nihče jima svobode ne more
odvzeti!

Učenka 9. c

INTERVJU S PLESNIM UČITELJEM

PRIMOŽ MRŠAK poučuje v plesnem klubu Studio Ritem Kranj otroke in odrasle osebe. Ker pa tudi sama obiskujem navedeni plesni klub in je Primož moj trener, sem se odločila za intervju.

Kdaj si se začel ukvarjati s plesom in kaj te je pripeljalo v plesne vode?

S plesom sem se prvič srečal, ko sem bil star kakšnih pet let in me je mami med počitnicami vpisala v plesno šolo, da se me je vsaj za nekaj časa znebila, malo kasneje (pri sedmih letih) pa je zadeva postala nekoliko resnejša.

Ali so te starši pri odločitvi spodbujali?

V bistvu je bila odločitev za začetek moje plesne poti pogojena z odločitvijo staršev, tako da ja, moram reči, da so me spodbujali.

Koliko časa si plesal, preden si postal plesni učitelj?

Plesal sem od 7. pa do 18. leta, z dvoletno prekinitvijo med 8. in 10. letom.

Koliko plesalk si zamenjal?

S plesalkama sem se vedno dobro razumel, tako da sem v vseh teh letih imel samo dve plesalki, kar je relativno malo glede na dolgo časovno obdobje.

Kakšne so bile tvoje uvrstitve?

Redno sem se uvrščal v finale na najpomembnejših turnirjih, kjer smo plesali samo znotraj ene kakovostne kategorije.

Kakšno glasbo rad poslušáš?

Všeč so mi zelo raznolike zvrsti glasbe, od plesnih do trenutno popularnih skladb, glasbe iz 80. let, rocka, narodnih, slovenskih, skratka, skorajda ni zvrsti glasbe, ki je absolutno ne bi maral.

Ali se otroci in odrasli, ki obiskujejo plesne tečaje in klub, razlikujejo? V čem?

Med odraslimi in otroki so tako podobnosti kot tudi razlike. Največja razlika je v pristopu, saj z otroki delamo tekmovalno, medtem ko je z odraslimi zadeva bolj družabne narave.

Koliko časa že poučuješ v plesnem klubu Studio Ritem Kranj?

V Studiu Ritem trenutno poučujem peto leto, se pravi od leta 2004.

Ali vodiš veliko tečajev?

Moram reči, da sem trenutno kar zaposlen, saj vsakodnevno vodim tečaje za odrasle, klubske tekmovalce, valete, maturantske plese, hip hop dame, potem pa so tu še športni dnevi in druga priložnostna opravila, tako da dela nikoli ne zmanjka.

Kaj te najbolj razjezi pri delu z otroki?

Pri delu z otroki me najbolj razjezi, kadar se na vse pretege trudiš, da bi jim na najboljši možen način razložil določeno zadevo, pa te enostavno nečjejo poslušati.

Ali se ti zdijo Slovenci narod, ki rad pleše?

Na splošno se mi zdi, da smo Slovenci kar dobro osveščeni plesni narod, kar smo že mnogokrat dokazali tako na tekmovalnem področju kot tudi s projekti, kot so maturantska parada, Zvezde plešejo ...

Kako bi sebe opisal s tremi besedami? Meni se zdiš vesel, potrpežljiv človek, a tudi resen in predan!

Bi se kar strinjal z zgornjim opisom.

Se ti je pri poučevanju kdaj zgodilo kaj takega, čemur bi se bilo vredno smejati?

V vseh teh letih se je nabralo kar nekaj duhovitih trenutkov, tako da je težko izpostaviti zgolj enega. Mogoče dejstvo, da so se mi enkrat strgale hlače med nogami.

Ali kdaj sanjaš en, dva, cha-cha-cha?

Moram priznati, da se mi je tudi to že nekajkrat pripetilo, in sicer na začetku sezone po dolgih počitnicah.

Katere so tvoje slabe plati in česa pri sebi sploh ne maráš?

Težko vprašanje. Mogoče bi si na trenutke želel biti bolj strog.

Vsak ima v svojem življenju neko vodilo. Nam zaupaš svojega?

Delaj to, kar je prav.

Za konec, ali bi kaj sporočil bralcem Krika'?

Naj vsak izmed vas odkrije svet plesa.

Zahvaljujem se ti za odgovore in ti želim veliko uspeha.

Patricija Medved, 7. a

A GREŠ U CANKARJA?

ANA: Oj, Metka, ej a bi ti šla z nami v Cankarjev dom na **BALET**?

METKA: Itak, da ne, pa kdo bo gledal te trapaste baletke, pa še klasična muzka je zraven! A si znorela?

ANA: Ej, drugač je ful dobr, ker orkester igra v živo pa še **baletniki so včasih za umret luštni!** Na primer un **Lukas**, on je bil božaaaaanski, pa men se je zdel, da je celo predstavo sam mene gledal! No, v bistvu me je, kaj pa družga!

METKA: Ja, ja, sam tebe je gledal, ha ha ha. Pa itak je ta balet neki bednga, za nič na svetu ne grem tega gledat! Sploh pa ne maram na te šolske koncerte hodt, beeeeeedaaaaa!

ANA: Ma ne, sploh ni beden, tut jaz sem najprej mislna, da je to čist neki brezveznga, pa sploh ni res. Sej nas gre sam ene 20, 30, tisti, k hočmo, učiteljca zrihta karte in kombi, pa gremo. Ti sploh ne veš, kok se tam dobr vidi z balkona!

METKA: Ej, pa jst ne grem na ta balet!

ANA: Kaj pa, če ti jaz karto plačam pa še prevoz?

METKA: Ja, to pa mogoče, če že siliš in če je ful neki kuuul! **SAM MI ŠE BONBONE PA ČIPS ČASTIŠ!**

ANA: Ne, to pa ne, kva je s tabo! Itak, da med predstavo ne smeš jest! Nam je Dunja spredavala že cele litanije o tem, **kako se je treba tam obnašat!** Na primer to, da **ne smemo brskat po ruzaku** al pa torbi kot kakšne mamce, ki iščejo očala najprej za na daleč, čez pet minut pa za na bliz, pol pa še tablete za grlo spravljajo iz škatlc ... Al pa **kašlajo na ves glas**, da povsod odmeva. Aja, pa **ne smemo jest al pa karte pa programa v rokah mečkat pa škripat**, ker je to zlo moteče za une okol tebe. **Klepetat sploh ne smemo!** Pa da se ne bi režala, če bo dirigent zelo skakal in s palčko opletal al pa če se bo kateremu iz orkestra odprla zadrga ...☺

METKA: Ja, a dihaš pa lohk, kok je tud zatežena! A so tud odmori med predstavo?

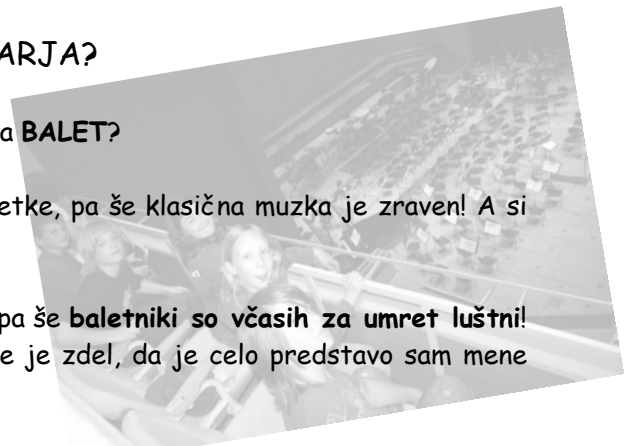
ANA: Ja, odvisn, kolk je predstava dolga, samo ponavad je samo en. Opozorit te moram pa tudi na WC, zato ker niso glih neki ful dobri, ja, čistoča je že v redu, sam če češ vece papir dosežt, si skor roko zlomiš, koš za brisačke je zelo težko najdt, je ena mejhna odprtina tam nek pod lijakom ... Pa pipe so na senzor, k komej najdeš, kam pomahat, da začne tečt ...

METKA: Ma, men je vse skup mal trapast, ampak **nej ti bo, enkat grem probat** — ampak čips mi pa vseen prnes, ga bom pa na veceju pojedla, da nau učiteljca gnjavla.

ANA: Aja, pa tam so same urejene dame pa tut moški se mal uštima, da so lepi, tko da se mormo tut mi mal zrihtat, **ne glih v trenirki pridt!**

METKA: Itak, to pa obvladam, zdej pa grem dam, se mi že mal mudi. No, se vidva, čau!

Lucija Sladič, 6. c

KONCERTNO RAZGRAJANJE

V petek popoldne smo z učiteljicama Dunjo in Dašo odrinili v Cankarjev dom, da bi videli in slišali tolkalistko Evelyn Glennie. Nabasali smo se v kombi in seveda takoj začeli razgrajati, kot se spodobi za umetniško obarvan večer. Po poti nam je Dunja želela povedati kaj več o programu, da bi sploh vedeli, kaj gremo poslušat, ampak tokrat smo bili skoraj nepremagljivi in je morala pač sprejeti dejstvo, da pelje s sabo čredo divjakov.

V Cankarjevem domu smo nato odkrili čisto nov avtomat za kavo in ga obkolili, tako da drugi obiskovalci sploh niso mogli do njega.

Punce pa smo si pred začetkom koncerta našle še drugačno zabavo. **Grozno smo se smejale ob pipah na WC-ju.** Bile so časovne pipe in ob vsakokrat, ko je voda prenehala teči, se je iz nje slišal trapast »rig rig«. **Za umret smešno.** No, edino učiteljici ni bilo preveč, ker ji je bilo zaradi nas že nerodno pred ostalimi gosti.

Potem smo končno lahko vstopili v dvorano in se polastili vsak svojega sedeža. Jaz sem z nekaj prijateljicami sedela v zadnji vrsti čisto pod stropom, učiteljica in ostali pa tokrat daleč proč, ker so nam dali vstopnice na različnih koncih. Zato smo malo, ampak res čisto malo klepetale.

Začelo se je. Na odru je bil že pripravljen orkester, prišel je tudi dirigent ... Nato pa se kar ni hotelo začeti ... Naenkrat pa se je zaslišal čuden zvok izza odra in prav počasi je prišla pred orkester drobna majhna gospa. V roki je držala nekaj čudnega, podobno je bilo posodi na ročih.

Z violinskim lokom je izvabljala poseben zvok, kot naj bi ga ustvarjal NLP (no, saj tako je bilo tudi naslov koncerta).

*Na oder je prišla bosa, zato ker je od 12. leta dalje gluha in brez čevljev lahko bolje začuti vibracije orkestra. Potem se je postavila za razna tolkala, ki smo jih videli prvič. **Polno nenavadnih inštrumentov je bilo razstavljenih po odru in slišali smo fantastične in nenavadne zvoke, ki jih še nikoli prej nismo.** Vsi smo se čudili njeni spretnosti. Poslušalci v dvorani so bili navdušeni in tudi mi smo močno ploskali ter vpili bravo.*

Po koncu koncerta smo se spet naložili v kombi in odpeljali proti Kranju. Učiteljica je bila zaradi našega obnašanja precej razočarana, kar nam je tudi povedala. Na vseh naših prejšnjih izletih smo bili pridni in se nas je dalo prenašati, zato ji ni bilo jasno, kaj nas je pičilo sedaj. Toda nas ni prav nič ganilo, **še naprej smo noreli, skakali po sedežih in vpili kot živali.** Nekatere je potem celo presedla, ampak tudi to ni vžgalo.

Z nami je bila tudi bivša podravnateljica naše šole gospa Mara Črnilec. »Le kaj si je morala misliti?!« je obupano spraševala učiteljica ter nam zagrozila, da nas ne bo nikamor več peljala. O, groza!

Karolina Rakovec, 6. c

Dobrodelna tombola

V nedeljo, 7. 6. 2009, je bila na Prešernovi šoli dobrodelna tombola. Pobudo zanjo je dal Robert Friškovec, ki zbira denar za center Ecce Homo; ta center je namenjen žrtvam kaznivih dejanj, zapornikom in njihovim sorodnikom.

Tudi jaz sem pomagala pri tej tomboli, raznašala sem vabila, pri čemer mi je pomagala tudi moja sošolka Karolina. Drugi pa so zbirali dobitke pri ljudeh in pri različnih podjetnikih. Mislim, da so se ljudje zelo dobro odzvali na prošnjo za dobitke. Seveda so bili vsi dobitki novi in nad vrednostjo 5 evrov. Veliko ljudi je darovalo nove šolske torbe, svinčnike, brisače, kolesarsko opremo... In največja nagrada je bila — novo gorsko kolo! Na tomboli je bilo veliko nastopajočih, na primer Mojca in Kaličopko, čarovnik, glasbena skupina, nekaj plesnih in navijaških skupin, harmonikaši, jaz pa sem nastopila v skeču.

Vsak, ki je prišel na tombolo, je kupil tombolsko kartico za 2 evra. Mislim, da je večina odšla domov polnih rok in nasmejanih ust.

Lucija Sladič, 6. c

POPOTOVANJE PO MADŽARSKEM

27. 4. 2009 smo z družino odšli na Madžarsko. Na Madžarskem uporabljajo forinte in ne razumejo najbolje angleško, ampak večinoma govorijo nemško.

Mi smo se odpravili v Heviz in okolico. Po treh urah vožnje smo prišli v Lenti, kjer smo lahko skozi okno avtodoma videli "morje" oljne repice. Čez slabo urico smo le prispeli v Heviz. Malo smo se pozanimali o kampih, nato pa se nastanili v Solar Kurcamping. Odločili smo se, da gremo do Blatnega jezera oz. Balatona. Pogled na Balaton je bil veličasten že z obale; zdelo se je, da gledaš v neskončnost, saj je Balaton eno največjih jezer v Evropi, nekateri pa mu pravijo tudi madžarsko morje.

Odšli smo na kratek sprehod po obali, nato pa nazaj v kamp, kjer smo se nekateri preoblekli, nekateri pa le čakali. Kmalu zatem smo se odpravili na sprehod v Heviz, ker smo bili nastanjeni 1 km iz Heviza v Alsopahoku. Ogledali smo si tudi termalno jezero v Hevizu. Glede na to, da je to turistično mesto, smo pričakovali več lokalov in stojnic. Ker je bila moja mami že zelo žejna, smo iskali bar/lokal; po pol ure smo končno zagledali napis: bar 100 m. Odšli smo na pijačo. Z babicao sva odšli nazaj, saj se nama ni dalo čakati na ostale, zato sva se odpravili v kamp. Ker je bilo že pozno, smo le še poklepetali in odšli spat.

Naslednji dan, v torek, smo se odpravili naprej v Tihany — to je polotok na Balatonu. Ustavili smo se pod romarsko cerkvijo, kjer so bile trgovine. Zelo zanimiva je bila hiša, ki je bil "oblečena" v papriko. Malo smo zapravljali, potem pa smo odšli nazaj proti našemu kampu. Med potjo smo se ustavili v Afriškem muzeju, kjer smo videli noje, zebre, pujske in mamo pujso, kamele in še veliko živali ... Muzej, ki je bil hkrati tudi neke vrste živalski vrt, je bil zelo zanimiv. V trgovini s spominki si lahko videl zanimive stvari, a sam muzej je bil boljši od neke trgovine s spominki. V njem smo videli nagačene živali, unikatno pohištvo ... Ko smo si ogledali vse razstavljeno, smo odšli v nazaj v kamp. Ker smo bili sestradani, smo odšli do restavracije. Ker sem trdila, da sem na poti do kampa videla restavracijo, smo odšli točno v tej smeri. Ko smo že mislili, da ni nobene restavracije, smo zagledali eno; odšli smo vanjo in naročili hrano. Še preden smo začeli jesti, je prišel neki star možakar in začel igrati na cimbele.

Odšli smo v kamp in se malo spočili in zabavali, saj nas je naslednje jutro čakala vožnja nazaj domov. Zjutraj smo spakirali stvari in odšli proti Sloveniji. Na poti domov smo se vstavili v Lentiju in malo zapravljali. Čez dobri dve uri smo krenili v Mursko Soboto, kjer smo jedli, nato pa nazaj domov.

Katja Sever, 6. b

Risba: Neža Bizovičar, 7. a

FILMSKI TORKI

Skoraj vsak mesec se na dogovorjeni torek učenci pozno popoldne zberemo v jedilnici, da si ogledamo film. Mize potisnemo v kot in posedemo po pisanih stolčkih, ki niso ravno mehki — sanjamo o foteljih in kokakoli v rokah.

Učiteljica Dunja za uvod malo predstavi film, ker ponavadi gledamo take, ki so na trenutke težje razumljivi, večinoma pa so povezani s človekovimi in otrokovimi pravicami, prikazujejo različne kulture, tudi probleme otrok in najstnikov po svetu — veliko otrok, še mlajših, kot smo mi, živi v grozljivih razmerah, mi pa o tem ne vemo kaj dosti. Po filmu včasih kdo reče, da je bilo kaj strašno — ne pomisli pa na to, ali je to bolj strašno gledati ali doživljati tudi v resnici.

Nekateri hodijo na filmske večere res zaradi filma, nekateri pa pridejo bolj na zmenek, potem pa se nekaj časa stiskajo na zadnjih klopeh in kmalu jo popihajo ven☺ Vedno pa se jih najde nekaj, ki pridejo nagajat in klepetat, in ponavadi jih učiteljica spodi domov.

Škoda, ker ne pride tudi več učiteljev (nekajkrat smo opazili le učiteljici Nado in Minko ter gospoda ravnatelja) in staršev; eno mamo smo opazili le na prvem filmu, pa se je očitno prestrašila☺

Po filmu se usedemo v krog in pogovorimo, zraven pa grizemo piškote; po ogledu Poti v Guantanamo pa se nam je pridružila tudi pravnica in novinarka Kristina, ki zelo veliko ve o tem groznem zaporu, tako da nam je marsikaj razložila. Prav gotovo nihče od nas ne bo izjavil take neumnosti kot neka miss, ki je dejala, da ji je bilo v Guantanamo vseč.

Zares se imamo dobro in veliko novega se naučimo, saj takih filmov ne moremo gledati po televiziji!

Katja Lopuh, 6. c

FILM FREEDOM WRITERS

Problemi otrok, pištole, nevarne tolpe, hude stiske v dušah nedolžnih otrok me spominjajo na film, ki je govoril o življenju revnih najstnikov iz priseljenjskih družin v Ameriki in je nastal po resničnih dogodkih.

Bilo je nekako tako: učenci tretjega letnika so bili vsi člani katere od tolpe v predmestju. Živeli so v neurejenih družinah, nekateri pa kar v zapuščenih kletah ali pa na prostem. V šoli so bili neuspešni, nato pa so med šolskim letom so dobili novo učiteljico, ki pa ni bila čisto taka kot druge. Prišla je iz bogatejšega okolja, zato so otroci najprej mislili, da je razvajena in ji je malo mar za njih. Zgodilo pa se je ravno obratno — z učiteljico so postali prava »družina«. Ona je postala njihova rešiteljica, zavarovala jih je pred tolpami, se z njimi pogovarjala o njihovih problemih in vsak ji je zaupal težave, ki jih je nosil v duši. Učence je veliko naučila, tudi to, kako v tej državi in šoli sploh preživeti. Odpeljala jih je na razne koncerte, kupovala jim je knjige ter včasih tudi hrano. Navdušila jih je za branje in gospo, ki je napisala njihovo najljubšo knjigo, so na koncu tudi spoznali, in sicer jo je njihova učiteljica pripeljala iz daljnega evropskega mesta. Ta gospa in tudi učiteljica sta jim dali navdih za življenje — gospa je namreč preživela koncentracijsko taborišče med 2. svetovno vojno in pomagala skrivati družino slavne Anne Frank.

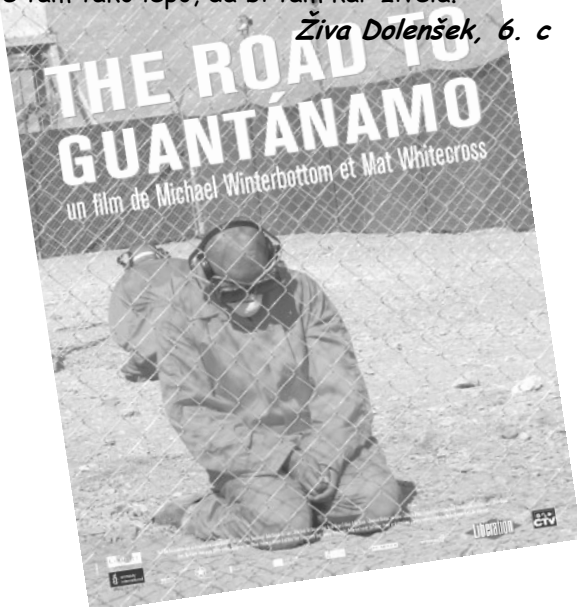
Katja Lopuh, 6. c

POT V GUANTANAMO

Najbolj mi je ostalo v spominu, ko smo gledali Pot v Guantanamo, ki pa je bil na trenutke tudi strašen. Film govori o zaporu na Kubi, kamor Američani zapirajo muslimane, ki jih sumijo, da so mogoče teroristi. Večina zapornikov je tam, ne da bi jih sploh obsodili, med njimi so celo otroci. Zaprti so v kletkah kot kakšne živali, mučijo jih, niti pogovarjati se ne smejo ...

Do ogleda še nismo slišali za Guantanamo, zdaj pa vemo in smo odločno proti. Zato nas je tudi razjezila izjava neke manekenke, da je tam tako lepo, da bi tam kar živela.

Živa Dolensšek, 6. c

ZBORISTI

Zanimiv film, ki se mi je vtisnil v spomin, so bili Zboristi. Govoril je o šoli za sirote in vedenjsko problematične otroke, kjer ni bilo reda. Med letom pa je v šolo prišel nov učitelj, ki se je ukvarjal z glasbo. Na začetku je tudi on imel težave z disciplino, vendar je s svojim prijaznim pristopom šolo spravil v red. Pri vodenju pevskega zbora je odkril nekaj naravnih talentov in po celoletnih vajah pripravil neverjetno uspešen nastop. Najbolj pretresljiv pa je bil učiteljev odhod.

Emma Sajovic, 6. c

Julija se bo v starosti 182 let za vedno poslovil

FRANCETOV WC
zavetje zaljubljenecv, plonkarjev ter bodočih
fotomodelov in manekenk

Večni mir bo našel deloma v Tenetišah, deloma pa v
Šolskem muzeju.

SLAVA MU!

Od Prešernovga Franceta je naša šola,
to je una betonska pošast sred Zlatga pola.
Sej najhujša ni šola, hujši so naši WC-ji,
o njih se bodo še pisali spisi in eseji.

Zmer je vse mokro po tleh
in zaudarja po smeteh.
Vse stene so čist počečkane:
Nina&Anja BFF, Saša + Jane ...
In če ne bojo kmal kej podprl,
se bo vse skup na enga podrl.

Na prenovo čakamo že vsaj 5 let,
ker ministrstvo kao nima keša za skret.
No, letos smo končno to dočakal,
Da bojo mal dnarja za prenovo nam dal.
Ne vemo še, če to bo res,
ampak pravjo, da zdej gre zares!

Dobr, da so počitnce že kle,
da se prenova lahko začne.
Not bojo nove dile dal,
in se bomo udobnejš lohk kušval.

Teja Jarc, 8. a

NAŠI WC-ji

Naša šola res je lepa,
le na ponudbi WC-jev šepa.
Kaj takega gotovo še niste doživeli,
saj te WC-je v muzeju lahko bi vzeli.

A nekaterim WC je bil vseeno tako všeč,
da zdaj med odmorom vanje ne smemo več.
Čeprav niso bog ve kaj,
jih pogrešamo in med odmori
HOČEMO NAZAJ!

Karolina Rakovec, 6. c

INTERVJU Z WC-JEM

GOSPOD STRANIŠČE, KAJ NAŠI UČENCI DELAJO PRI VAS MED ODMORI?

Moje mnenje je, da nas učenci sploh ne uporabljajo za to, čemur smo namenjeni. Raje pri nas prepisujejo domače naloge – ravno včeraj je neki dolgolasec ležal pred umivalnikom in kracal v zvezek.

ALI UČENCI KRACAJO TUDI PO VAŠIH STENAH?

Seveda pišejo, pa še kako! To delajo sicer večinoma samo punce, ponavadi pišejo trapaste ljubezenske izbruhe, npr. NACE RADA TE MAM ali pa TAMARA + JAJČEK.

SE DOGAJAJO ŠE DRUGE REČI, O KATERIH SICER NE SMEJO SLIŠATI V ZBORNICI?

Aha! Punce se pleskajo pri meni, ker se doma še ne smejo. Nekateri se zelo pritožujejo, da se ne vidijo v ogledalo – to so ponavadi mini lepotice iz 6. razreda. Drugače pa čistilke večkrat najdejo puder, kakšno šminko ali maskaro, ki jo pozabi kakšna raztresena punca, ki se je ličila v zadnjem trenutku, preden je morala v razred.

KAKO PA JE S FANTI IN PUNCAMI, IMATE TUDI ROMANTIČNE KOTIČKE ZANJE?

So romantični kотиčki, saj si jih učenci sami naredijo, da lahko tam s punco ali fantom v miru preživijo nekaj čarobnih trenutkov, skriti pred paznicami in pazniki iz zbornice. Ti naredijo cel halo, če koga zasačijo pri poljubljanju pod kotličkom z vodo. Ne razumem, zakaj so tako srednjeveški! V starih časih, ko je bil ta šport še dovoljen, so učenci na mojo školjko prinesli tudi svečke in jih prižgali ali pa so nabrali domače vrtnice. Oh, kako čudovita je bila takrat moja školjka! Danes imajo fantje drugačen smisel za romantiko, dekletom skrivajo torbe k meni, ker mislijo, da so tako večji frajerji.

KOLIKO ČASA PA STE NA NAŠI ŠOLI?

Na tej šoli sem že od samega začetka, postavili so me takoj, ko so jo zgradili. To je bilo daleč nazaj v prejšnjem tisočletju.

SE ŽE VESELITE PRENOVE, DA BOSTE ŠLI V POKOJ?

O, seveda se veselim, saj sem res že malo v letih in že rahlo škripam in puščam ... Boli me v mišicah, ko potegnejo vodo ... Pa neprijetno mi je poslušati, da smrdim – kako so lahko otroci tako hudo nesramni!!

Lucija Sladič, 6. c

za umivanje rok nujno potrebuješ partnerja

KAKŠNA BODO NOVA ŠOLSKA STRANIŠČA

PRESTOL ZA ŠEFA

WC-HIERARHIJA

ZIMSKO
KAZENSKO
STRANIŠČE

EKO KOTIČEK

WC ZA TABORE

BINEMOBIL

MIRKOMOBIL

CENSORED

**POTOVALNI WC
NA DOLGE PROGE**

CENSORED

**NAGRADNI WC Z
RAZGLEDOM**

Svetovalka za notranjo opremo: Daša Lunder Črnilec

DOBRODELNI KONCERT ZA UČENCE IZ SRBIJE

V četrtek, 26. 2. 2009, je naša osnovna šola organizirala dobrodelni koncert v domu na Kokrici. Povabilu se je odzval tudi minister za šolstvo g. **Igor Lukšič**. Zelo smo ponosni, ker nam je izkazal čast s svojo prisotnostjo. Ujeli smo ga, ko je odhajal, in mu zastavili nekaj vprašanj. Povedal je, da mu je bila prireditvev strašno všeč, še posebej pohvalno pa se mu je zdelo, da s tem pomagamo prijateljem v drugi državi, krepimo solidarnost in da smo na pravi poti, da postanemo dobri ljudje. Najbolj se mu bo v spomin zasedrila prisrčnost nastopajočih ter povezanost učencev ter učiteljev.

Ministrom se vedno hudo mudi, tako da nismo mogli prav veliko kramljati z njim. Pa drugič.

Pogovor z učenci iz Srbije

Na naši šoli smo gostili štiri učence iz Srbije, ki so prespali so pri sovrstnikih iz naše šole. Z njimi smo naredili kratke intervjuje. Zelo so pohvalili koncert, navdušeni so bili pa tudi nad našo šolo. Zdela se jim je veliko večja in bolje opremljena od njihove. Najbolj pa so bili navdušeni nad našimi puncami. Itak! 😊

NASTOPIJ JE TUDI **ADI SMOLAR** IN SE PO KONCERTU POGOVARJAL Z URŠKO IN METKO SAJOVIĆ IZ 6. A

Kako da ste se odločili nastopiti na tem dobrodelnem koncertu?

Jaz nastopam na mnogih dobrodelnih koncertih, saj me velikokrat prosijo za sodelovanje. Če le utegnem, potem se na povabilo odzovem; med tednom je to toliko lažje.

Kaj pa vas je vzpodbudilo, da se v tako veliki meri ukvarjate z dobrodelnostjo?

Sem čisto normalen človek in mislim, da se spodobi, da vsak, ki kakor koli lahko doprinese k temu, da bi bil ta svet lepši, to tudi stori. Kot glasbenik menim, da je to nujno poslanstvo vsakega umetnika.

Kdo od znanih svetovnih osebnosti po vašem mnenju naredi največ v dobrodelne namene oziroma je najbolj učinkovit pri tem?

Hm, težko vprašanje. Včasih je pomembno število ljudi, ki pomagajo pri tem, včasih pa je veliko dejanje tudi, če samo eden pomaga. Tako da vsak, ki kaj naredi, je vreden vse pohvale.

Se vam zdi, da je bolj pomembno ljudem dajati pomoč pri hrani ali pri izobraževanju?

Oboje; najprej je treba dati hrano, da preživi tisti, ki od lakote umira, potem pa mu je treba omogočiti šolanje.

Ali smo Slovenci dovolj dobrodelni in pripravljeni pomagati drugim ljudem?

Slovenci smo dovolj dobrodelni; nastopam na mnogih prireditvah in so vedno polno obiskane, tako da vsa pohvala našemu narodu. Čeprav bi poudaril, da ta radodarnost velja predvsem za ljudi, ki sami nimajo zelo veliko; na žalost je premalo tistih, ki imajo zelo veliko oziroma preveč denarja, saj opažam, da niso tako radodarni kot ostali.

Pišete tudi za otroke, kaj vas je vzpodbudilo k temu ?

Jaz pišem pesmi in zgodbe — šaljive in podobno. Pravzaprav me je za zgodbe vzpodbudila moja morska prašička Pujsa, ki sem jo imel tako zelo rad (zdaj je že pokojna), da sem si jo želel ohraniti v zgodbicah. Upam, da bodo zgodbe o njej letos izšle, sicer pa pišem tudi za odrasle, ampak še nisem objavil nobenih stvari.

Vaše pesmi so poučne, je to namerno ali slučajno?

Namerno; jaz želim v pesmih nekaj povedati, nekaj pokazati, komu dati kakšen dober napotek za življenje.

V vaših besedilih se lahko prepozna vsak. Kako nastajajo?

Nekatere se utrnejo takoj, se pravi, da nastanejo v kratkem času, za nekatere dolgo nosim idejo v sebi in potem jih ustvarjam kar veliko časa. Pomembno je, da vem, o čem bo pesem govorila, potem pa je pač treba resno pristopiti k temu, da besede spraviš skupaj, da narediš primerne rime. Želim, da zveni pesem preprosto, čeprav je to dosti težje, kot si kdo misli. Se pravi, da nastane pesem, ki je lahko poslušljiva, gre hitro v ušesa ... In tako lahko doseže največji učinek pri ljudeh, saj si jo zapomnijo in jo lahko tudi uporabljajo v vsakdanjem življenju.

PRIPRAVE NA NOVOLETNO PRAZNOVANJE

V sredo, 24. 12. 2008, smo prvič izvedli skupno novoletno prireditev za vse učence predmetne stopnje. Ogledali smo si več plesov, nastopajoči so peli, odigrali skeč in seveda tudi novoletno igro. Nastopali so vsi razredi predmetne stopnje razen dveh.

Čeprav je bilo videti enostavno, so bile priprave na predstavo kar težke. Nastopajoči so imeli precej težav s prostorom, v katerem so vadili; imamo namreč samo eno večnamensko dvorano, zato je prišlo tudi do manjših nemirov, pardon, preprirov. Nastopajoči so imeli vaje pred prvo uro in po pouku, včasih pa tudi med kakšno uro pouka.

Na srečo je prireditev potekala odlično, po koncu nastopa pa so nastopajoči priznali, da so imeli tremo. Nekateri manj, drugi več. **VSEENO PA BO TREBA TAKO DOBRO PRIREDITEV PONOVIITI!**

Anamarija Milenkovič

IN KAJ JE BILO NA SPOREDU?

7. a se je predstavil s plesom na pesem My heart will go on, zraven so tudi peli.

7. b je zastopala učenka Maja Tepina s plesom na pesem Womanizer.

8. b je pripravil skeč Večernik, v katerem so se pogovarjali o resnih problemih in nas nakrohotali.

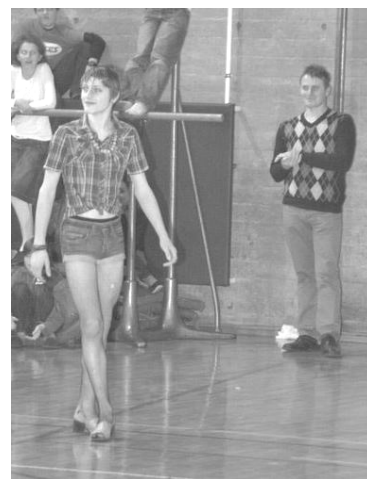
8. a je zapel in zaplesal na pesem Mamma Mia.

Dekleta iz 9. c so zapela Kiss Kiss in Touch me sweety.

9. b se je predstavil s tremi točkami: najprej je Teja zapela pesem Because Of You, nato pa so njene sošolke zaplesale na, nazadnje pa so še pripeljali slavne osebnosti, ki so nam pokazale najnovejšo modo.

Obiskale so nas same vroče bejbe: Severina, Saška Lendero itd.; ugotovili smo lahko, da imajo naši sošolci res hude postave, mladi Mohorič pa najlepše noge na šoli. Mmmmmm

6. a se je postavil v zborček in nam zapel pesem Bela snežinka. Z njimi je pel tudi razrednik.
6. c se je predstavil z igrico o Božičku in mali Tinki, ki si je zelo želela konja in ga tudi dobila. Besedilo so napisali čisto sami.

Na koncu pa je 6. b zapel pesem Na božično noč. Skupaj z ravnateljem in pomočnico so nazdravili prihodu novega leta 2009.

Katja Sever, 6. b

PRIPRAVE 6. B RAZREDA

Na novoletni nastop smo se pripravljali skoraj vsak dan že ob 7.00 zjutraj. Sodelovali smo vsi, tudi razrednik. Nekaterim se ni dalo priti, drugi so imeli ves čas izgovore, le da jim ne bi bilo treba peti. Naša izbira pesmi je bila lahka, pa tudi vsi so jo skoraj znali. Za oblačila sva poskrbeli s sošolko

Evo Žumer, izbrali sva rdeče majice in kavbojke za zborček, tisti, ki so igrali inštrumente, so imeli črne majice, midve z Evo, ki sva plesali, pa sva imeli beli majici. No, ko smo že ravno pri zborčku, z Evo sva sošolce vedno mirili 35 minut, vadili pa smo ponavadi samo 10 minut. Ples sem sestavila jaz, nič težkega, in sicer na besede. Nekateri pravijo temu besedni ples. Pri inštrumentih je bilo smešno, ko smo bili na vaji pri g. Silvanu Baši. Hoteli smo, da bi zraven refrena bili še bobni, in učitelj je vprašal, kdo bi jih igral. Moj sošolec Anže Gregorec je dvignil roko in rekel: "Jaz bi." Učitelj ga je vprašal, ali zna igrati, in Anže mu je odgovoril, da — NE. A na koncu jih je vseeno igral, saj je zelo dobro ujel ritem (vsaj na vaji!). Pela sta Gašper Kliček in Petra Šolar.

In prišel je tisti dan, 24. 12. 2008. Bilo nas je zelo strah in zelo smo bili živčni, a ko smo prišli na vrsto, so nam vsi pomagali. MISIJA 2008 JE USPELA. HEHEHEHEHE!

Aljana Čehič, 7. a

ZANIMALO NAS JE, KAJ MENIJO NAŠI UČENCI O ROMIH. NA LISTKE SO NAPISALI, KAJ JIM PRIDE NA MISEL, KO SLIŠIJO BESEDO ROM OZIROMA CIGAN.

Ljudje, ki kradejo Nepismenost

Da nimajo doma, da
so črni

Ljudje, ki kradejo,
živijo v starih

To so ljudje, ki jih
izganjajo in jih
nihče ne mara

ROM ALI CIGAN

Bolj temen človek,
slabo poučen. samo

Manjvredni ljudje

Strojanovi, smrduhi

Revščina,
potrebujejo denar

Zanemarjenci,
kradejo po

Da so nekako brez
olike

Umazan

OSTALIH 100 IZJAV JE BILO PODOBNIH. VPRAŠALI SMO JIH TUDI, ALI POZNAJO KAKEGA ROMA OSEBNO. SKORAJ VSI SO ODGOVORILI, DA JIH POZNAJO LE IZ ČASOPISOV IN S TELEVIZIJE.

SO ROMI TOREJ RES TAKI? ODLOČILI SMO SE JIH POVABITI K NAM.

Zgodil se je romski tabor

ROMI NA ZLATEM POLJU

od 20. do 22. 3. 2009

SODELOVALI UČENCI: OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ

OŠ STRAŽIŠČE

OŠ IVANA TAVČARJA GORENJA VAS

OŠ LESKOVEC KRŠKO

OŠ FRANCETA PREŠERNA ČRENŠOVCI

VODJA TABORA: DUNJA JEZERŠEK

MENTORICE: SIMONA JEREB, SAŠA JANŠA, ALENKA RUS, DŽENI ROSTOHAR,
KRISTINA BOŽIČ, MARJANA SITAR

8. april je dan Romov.

Romska himna je
Djelem, djelem.

Romi svojo vero
prevzamejo iz kraja,
v katerem živijo.

Imajo svoja društva ter
svojo radijsko in
televizijsko oddajo,
ustvarjajo tudi časopis.

Romski starši so zelo navezani na svoje
otroke, zato so romske družine velike.

Njihov jezik je romščina.

Beseda Rom pomeni ČLOVEK.

V Sloveniji jih je približno
10.000, največ v Prekmurju,
Beli krajini in na Dolenjskem.

Beseda Cigan izhaja iz
hindujščine in pomeni
vse negativno za človeka,
ki povzroča neprijetnosti.
Zato je tako poimenovanje
Romov žaljivo in neprimerno.

ROMI

Že od nekdaj se Romi
preživljajo z zbiranjem
starega železa. Nekateri
to počnejo še danes.

Romi, ki jih ljubimo

OTO PESTNER

Slovenski pevec in skladatelj
romskega porekla.

SKUPINA ŠUKAR

Ustvarjajo
dobro romsko glasbo.

NATAŠA BRAJDIČ

Prva romska policistka v
Evropi. Njeno otroštvo je bilo
tipično otroštvo romskih
otrok.

ŠABAN BAJRAMOVIĆ

Pevec, kralj romske glasbe.

Kaja Hegedič, 9. c

KAJA HEGEDIČ O PREDSDOKIH

STEREOTIP — *trdna predstava, ki jo imajo ljudje o tem, kakšen je nekdo ali nekaj; ponavadi je ta predstava napačna in izoblikovana brez razmisleka ali poznavanja.*

Poznamo mnogo stereotipov o »Ciganih«, vendar so vsi približno taki kot npr., da so vsi Gorenjci škrti, vse blondinke neumne ... Res ne morem verjeti, kako lahko v 21. stoletju ljudje še vedno verjamejo stereotipom.

Romom očitamo, da smrdijo; ko pa hodiš v gneči, lahko naletiš na veliko ljudi, ki niso Romi, pa vseeno zelo zaudarjajo. In živijo v precej boljših razmerah kot Romi. V njihovih naseljih namreč ponavadi ni tekoče vode in njihove hiše so vlažne, zato so njihove obleke kar prepojene z vonjem po vlagi.

Ko romski otroci pridejo v šolo, jih sošolci zaradi njihovega porekla, izgleda in včasih tudi vonja izločijo iz družbe. In tu nastane problem, saj bi tudi sama težko hodila na kraj, kjer me ljudje ne bi marali. Če pa bi imela še težave z jezikom, ne vem koliko časa bi potem zdržala na tem mestu. V našem primeru — šoli, brez katere pa danes tako ali tako nimaš nobene možnosti v življenju. Začarani krog torej.

Tudi prva romska policistka v Evropi Nataša Brajdič iz Krškega v svojem zapisu v dnevniku opisuje en dan v »slovenskem« razredu, v katerega so jo predstavili iz romskega. Ta dan je bil zanjo strašen, saj je morala med tujce. Učiteljica jo je sicer lepo pozdravila, a učenci so se ji glasno posmehovali. Najhuje je bilo med odmorom, ko so jo sošolci pljuvali, ji prevrnili klop, razmetali zvezke ... Vendar je bila ena redkih, ki je zdržala in dokončala šolanje. Torej tudi stereotip o tem, da Romi ne hodijo v šolo, ne drži, čeprav jih veliko "prešprica" cel pouk v upanju, da bodo ušli vsemu temu posmehu.

Verjetno vsi poznate družino Strojan. Povzročajo precej težav. Vendar vam lahko zagotavljam, da niso vsi taki. Poglejte vse Rome, ki se ukvarjajo s snemanjem kratkih filmov, z glasbo, s plesom... Če še ne verjamete, vam moram povedati, da sem skupino Romov tudi sama spoznala. Ko smo bili na obisku v Krškem in ko smo imeli romski tabor, se mi res niso zdeli kriminalci in v mojih žepih ni bilo na koncu niti centa manj. S tem smo tudi skupaj dokazali, da niso vsi »Cigani« kriminalci, ki si ne zaslužijo življenja, temveč so le ljudje, ki potrebujejo malce naše pomoči. In naredimo lahko veliko. Že s tem, ko bomo podrli stereotipe, bomo naredili ogromno, ker nam potem sploh ne bo težko pomagati tudi na drugih področjih. Torej zakopljimo stereotipe in končajmo diskriminacijo!

NAJPREJ SMO MI OBISKALI ROME V KRŠKEM

V petek, 13. marca 2009, smo se učenci krožka Mladi za svet odpeljali v Krško. Namen našega obiska je bil spoznati romske učence in se spoprijateljiti z njimi.

Najprej smo se odpeljali na obisk v osnovno šolo Leskovec v Krškem. Nad šolo smo bili navdušeni, saj nismo pričakovali, da bo tako velika, pisana in urejena. Prvi nas je sprejel ravnatelj in nas pospremil v razred, kjer smo se srečali z romskimi otroki. Kasneje smo se spoznavali preko igre, vendar je bilo nekaterim kar malo nerodno. Pozneje so se nas navadili in se bolj sproščeno zabavali z nami. Bili so zelo prijazni, nasmejani in veseli našega obiska.

Deklica Laura je zbrala pogum in nam zaplesala značilen romski ples, ki se ga je naučila sama, in na lastne oči smo se prepričali, da Romi res dobro plešejo.

Na koncu plesa smo se malce posladkali in si ogledali dva kratka filma — o Kranju in Kerinovem Grmu. Sledila je še poslovilna igra in slovo od naših novih prijateljev.

Posedli smo se v kombi in se odpeljali ne prav daleč stran v Kerinov Grm. Prišli smo k Romom in bili kar malo presenečeni.

Videli smo tri čudovite hiše in tudi po njihovem dvorišču je bilo lepo pospravljeno.

Vendar pa so se mi zdele razmere, v katerih živijo drugi, zelo grozne. Nekateri stanujejo v podrtnih hišah, starih lesenih kolibah, nekateri pa tudi v prikolicah. Vsepošod so bile smeti, avtomobilske gume in veliko starega železa, papirjev, ovitkov bonbonov in cigaret. Imeli so nekaj stranišč »na štrbunk«, okoli stranišča pa je bilo nekaj skupaj zbitih desk.

Pristopili smo h gospodu in gospe, ki sta nam razložila zgodovino Romov, dovolili pa so nam tudi, da smo si ogledali njihovo naselje. Otroci so prišli k nam in prosili za bonbone. Veseli so bili prav vsakega bonbona posebej. Bilo je kar malo hladno in pihalo je, vendar so bili zelo malo oblečeni.

Imeli so dolge hlače ali samo take do kolen, premajhno tanko majico in nekateri so imeli obute samo natikače. Nam so rekli, da jih nič ne zebe in da jim je kar

toplo. Povedali so tudi, da je njihova najljubša igra gnilo jajce, in zapeli so nam nekaj svojih pesmi.

Kmalu smo morali oditi domov in otroci so vsakemu od nas podarili knjigo z naslovom Jagoda, ki so jo pomagali ilustrirati in napisati tudi oni.

Romski otroci so prav zabavni in komaj čakamo, da se kmalu

spet vidimo.

KATJA LOPUH, 6. C

Adijo ...

Hišnik Mirko je omagal©

NATO SE JE ZAČEL TABOR.

V petek smo se z mentoricami pripravljali na različnih delavnicah, v soboto dopoldne pa smo šli v akcijo po Kranju ... Pridružili sta se nam tudi skupini ROMSKIH UČENCEV. Eni so bili iz KRŠKEGA, drugi iz PREKMURJA, iz ČRENŠOVCEV ...

Učili smo se pisati apele ...

CIVILI ZA ROME

V soboto smo približno ob 10. uri šli v akcijo. Novinarji smo se razdelili: nekateri so odšli v mesto opravljat anketo z meščani, drugi so se odpravili s spremljevalci po mestu, preostali pa smo ostali v šoli in pisali za časopis. Ko smo se vsi našli v mestu na trgu, smo izvedeli, da smo zbrali 54 podpisov za lažje šolanje Romov! Večina ljudi, ki so bili nagovorjeni, je apel podpisala, nekateri pa so rekli ne — eni na prijazen, drugi pa na zelo nesramen način. Ena od opazk je bila: »Cigani dobijo toliko podpore kot nobena druga mama

samohranilka!« Meni se zdi, da bi bilo to res, če bi imeli Romi možnost normalnega šolanja in možnost dela, ker pa to ni res, se mi to zdi krivično. Tudi če so starši nesramni, otroci niso popolnoma nič krivi. Zato bi se mi zdelo prav, da jih vsaj poskusimo razumeti in sprejeti v družbo. Mi smo vsekakor dosegli svoj cilj, ki je bil, da zberemo čim več podpisov.

Živa Dolenšek, 6. c

KO HOČEJO PISALA ZMRZNITI

Vzeli sva list in odšli med ljudi. Zbirali sva njihove podpise in pri tem lahko opazovali nekatere, ki so v mrazu le hiteli mimo naju, pred tem pa vsak posebej opazno pogledali na uro — »Mudi se nam!« Prepričani so bili, da jim bova le napletali neumnosti in jim odžirali dragocene minute. Nekaj ljudi pa si je le vzelo čas in poslušalo najine argumente, zakaj je potrebno, da naše romske vrstnike izobrazimo. Mnenja so bila različna. Ljudje, ki so rekli, naj za Rome poskrbi država, so se mi zdeli neumni. Se ne zavedajo, da so oni država, da morajo oni poskrbeti za njih? Grdo naju ni zavrnil nihče, češ da imajo Romi že tako preveč finančne podpore, vendar se mi zdi, da si je kar nekaj ljudi mislilo prav to. Veliko ljudi Rome pozna le s televizijskih zaslonov, kjer večinoma prikazujejo težave z njimi. Zaradi razširjenih stereotipov si tako večina o Romih misli le najslabše. Ker jih ne poznajo, ne vedo, kako gostoljubni, prijetni in prijazni znajo biti. Poleg tega se ne zavedajo, da otroci niso ničesar krivi. Sva pa srečali tudi ljudi, ki so z veseljem podpisali apel za romsko izobraževanje in urejanje njihovih naselij. Vedeli so, da če izobrazimo otroke, se bodo začele naslednje generacije spreminjati. Z zbiranjem podpisov sva zaključili, ko sva napolnili oba lista s podpisi za peticijo. Sicer bi še nadaljevali, a je listov zmanjkalo in sva lahko le počakali na prihod romskih plesalk.

Kaja Hegedič, 9. c

NOVINARKE so načrtovale časopis, ki ga bodo izdale ob koncu tabora ...

Spremljevalci Romov so pripravili zanimiv sprehod po središču Kranja; preštudirali so turistične znamenitosti in se naučili nekaj besed o njih ...

Prvič v Kranju

Skupaj z našimi romskimi gosti smo se v soboto odpravili v Kranj. Spremljevalci smo jim predstavili določene točke in zgradbe, večinoma povezane s Prešernom. Na začetku je naša pot potekala tiho, saj nihče od nas ni vedel točno, kako bi začel pogovor. Na poti smo si prislužili tudi nekaj začudenih pogledov naših meščanov, ki verjetno še nikoli niso v živo videli Romov. Nihče izmed gostov me ni ogovoril, le Adrian se mi je nekajkrat lepo nasmehnil. Kmalu pa smo spregovorili nekaj besed, večinoma samo naša imena in imena zgradb, mimo katerih smo hodili. Preden pa smo zakorakali po Prešernovi ulici, me je ogovorila ena izmed romskih deklic. Rekla je, da imamo zelo lepo mesto in odlično šolo in da je pri njih slabše. Takrat sem se zavedla, da se mi, šolarji, in nasploh vsi ljudje vedno pritožujemo nad tem, kar imamo, ne da bi se zavedali, da smo pravzaprav lahko srečni, ker to sploh imamo. V njenih očeh je bil Kranj veliko in lepo mesto, mi pa vidimo le nekaj popolnoma običajnega in celo dolgočasnega. Mislila sem, da bodo Kranj sprejeli s precej manj zanimanja.

Na naši poti nazaj smo se ustavili na Mestnem trgu, kjer so romske gostje zaplesale nekaj plesov. Ljudje so si jih z zanimanjem ogledali in navdušeno ploskali, doživeli smo le en negativen odziv nekega starejšega gospoda, ki je bil zgrožen nad tem, da so si ljudje rajši ogledali romske plesne kot folkloro, ki so jo plesali le nekaj metrov proč.

Seveda je takoj crknilo ozvočenje, zato je Dunja pripeljala kar svoj avto, odprla vrata in navila zvočnike ...

Ogled mesta ni bil le zanimiv izlet za Rome, ampak tudi lepa izkušnja zame. Morali bi bolj ceniti to, kar imamo.

Petra Polanič, OŠ Stražišče

Ogled Kranja smo zaključili na Pungertu na igralih, kjer smo se zvirali in krohotali ...

Skupina raznašalcev vabil je natrenirala, kako ustavljati ljudi in jih poskušati privabiti na našo zaključno predstavitev kratkih filmov o Romih ...

V petek zvečer smo se z mentorico Simono dogovarjali, kako bomo po mestu raznašali vabila za našo nedeljsko predstavitev kratkih filmov o romskem življenju. Mislila sem, da bo dolgočasno in brezvezno, v soboto pa se je izkazalo ravno obratno.

Po zajtrku smo se odpravili na pot. Razdelili smo se pa dva in šli v različne smeri. Po cesti smo ustavljali ljudi in jim sporočali, kaj so bo v nedeljo dogajalo na naši šoli. Vsak nagovorjeni pa se je odzval drugače: nekateri so vabilo veselo sprejeli, nekateri samo zbežali, nekateri pa reagirali na grši način in nam povedali, naj Rome pustimo na miru in se ukvarjamo s čim drugim. To se mi je zdelo zelo grdo, saj so Romi ljudje tako kot mi. Veliko jih je obljubilo, da pridejo. Da smo razdelili vsa vabila, smo jih nosili v nabiralnike, zatikali avtomobilom za brisalce in šli celo po nekaterih gostilnah. Vabila smo raznesli hitreje, kot smo pričakovali, nato pa odšli v mesto na ogled romskega plesa.

Vesna Vene

Filmarji so se naučili ravnati s kamero, nato pa so beležili dogajanje na taboru. Mentorica Dženi je na koncu zmontirala simpatičen kratek film Prešernik, ki ga najdete na šolski spletni strani in tudi na youtube.

Dženi, mentorica za film, Društvo zaveznikov mehkega pristanka Krško

V filmih so naše misli in ideje

V službi pomaga učencem, med drugim tudi Samanti, romski učenki na krški osnovni šoli, s katero smo skupaj preživel ta vikend. Snemanje filmov pa je Dženijin hobi in druga polna

zaposlitev. Najprej se je ukvarjala s fotografijo, nato je prišel film. Razume ga kot močno sredstvo za prenašanje svojih misli in idej. S filmom se sedaj ukvarja že 10 let. Večinoma snema dokumentarne filme in številni govorijo o Romih in njihovi kulturi. Vprašala sem jo, kaj si misli o romskih skupnostih v Sloveniji, in dobila pričakovan odgovor. Pravi, da so Romi v Sloveniji v slabem položaju, saj se njihove pravice ne uresničuje. A to bi se lahko izboljšalo. Zaradi informacij, ki jih ljudje dobijo iz medijev, pa se krepijo predsodki o Romih. Na tabor je pripeljala tudi učenke z njihove šole. To je bilo super, saj smo se tako lahko z njimi družili in nam je bilo zelo lepo ter zanimivo.

Eva Žumer

Intervju s Sašo Janša

Romi me spomnijo na svobodo

Prej sem jo poznala le kot zabavno in zanimivo učiteljico angleščine, ki dela tudi v podaljšanem bivanju. Zdaj vem, da je dalj časa tudi delala in živela z Romi v Kerinovem Grmu. Srečali sva se v čitalnici, potem ko smo popoldan skupaj plesali romske plese v Mavrici.

Kakšno je bilo delo z Romi, kjer ste tudi nekaj časa bivali?

Bilo je zelo lepo, mene so naučili več kot jaz njih. Naučili so me veliko o živalih, na primer konjih...

Ali so vas naučili še kakšne romske besede, in kaj?

Da. Zapomnila sem si besedo **gadžo**. To pomeni **civil**. Za tiste, ki ne veste, kdo so civili: to ste vsi vi, ki niste Romi.

Na kaj vas spomni beseda Romi?

Pomislím na svobodo.

Koga bi vi imeli raje za soseda, Roma ali homoseksualca?

Vseeno mi je, važno je, da ima dobro srce.

Eva Žumer

Ustavili smo še eno mentorico, in sicer Simono Jereb

S čim se sicer ukvarjate v življenju?

Sem profesorica slovenščine, mentorica UNESCO-krožka na OŠ Stražišče in zagrizena rokometašica.

Kakšni se vam zdijo gostje na letošnjem taboru na Prešernovi šoli?

Učenci s Prešernove, stražiške in gorenjevaške šole se mi zdijo čudoviti; polni so življenja, nebrzdane energije (tu mislim predvsem na Blaža Breščaka), neizmerne delavnosti in volje do raziskovanja novega in neznanega. Zdi se mi, da bomo udeleženci tabora še posebej veliko odnesli od romskih gostov iz Krškega in Črenšovcev, saj se bomo spoznali z njihovo kulturo in načinom življenja Romov neposredno.

Ste že kdaj prej sodelovali na kakšnih podobnih prireditvah ali taborih?

Da. Lansko leto sem s svojimi učenci sodelovala na taboru Džamija v Gorenji vasi, predlani pa sem se tam udeležila delavnic na taboru, ki ga je ravno tako organizirala neumorna Dunja Jezeršek. Tabor je bil posvečen človekovim pravicam. Moji učenci neprestano sprašujejo, kdaj bodo spet lahko šli na podobne prireditve. Šola lahko na takih taborih postane drugačen prostor, kakršen je sicer vsak dan.

Marina Đurić

TO SEM JAZ, KASANDRA

Sem Kasandra in stara sem 10 let. Doma sem v Kerinovem Grmu. Obiskujem osnovno šolo Leskovec pri Krškem. Sem lepa punca in imam lepe temno rdeče lase. V naši družini je 6 članov: mami Ljuba, oče Darinko, sestra Darinka, brata Matej in Jasmin ter jaz. Rada se igram s prijateljicami. Moja najboljša prijateljica je Laura. Zaupam ji skoraj vse stvari o sebi. Najraje na svetu gledam nadaljevanko Rebelde. V njej mi je najbolj všeč Mia, ker je lepa in nosi dobre obleke. Zaradi nadaljevanke znam že malo špansko.

Konec tedna sem preživela v Kranju na osnovni šoli Franceta Prešerna. Imela sem se lepo. V soboto smo slikali na majice. Na svojo majico sem odtisnila obe roki in napisala besedo srce v romščini in v slovenščini.

Prekmurci so v soboto nastopili tudi v centru Kranja pred množico ljudi, ki se je zbrala na trgu.

Med plesalkami iz Prekmurja je bila tudi Daliborka. Njo smo ujeli med vsemi plesnimi nastopi in dajanjem plesnih inštrukcij ter ji zastavili nekaj vprašanj.

Kaj te je spodbudilo k plesanju?

Ko sem videla svojo sestro, kako je plesala, sem se odločila, da hočem to znati tudi jaz. Ona je bila tista, ki me je naučila plesati tri leta nazaj in od takrat naprej plešem.

Kje dobiš obleko?

Obleko kupim. To je izdelala šivilja in je stala okoli 100 evrov. Obleke niso različne. Tako za začetnike kot tudi

za boljše trebušne plesalke so enake. Poleg obleke pa ni nobenih drugih obveznih pripomočkov.

Na katero glasbo najraje plešeš?

Najljubša mi je glasba skladbe Jum, jum. Ponavadi potrebujem pol ure, da sestavim in se naučim koreografije.

Potem vadim, dokler ne znam vseh gibov zelo dobro.

V soboto popoldne smo se spoznavali z romskimi gosti, oni so nas naučili nekaj romskega jezika, nato pa smo še packali po majicah in ustvarjali časopis ...

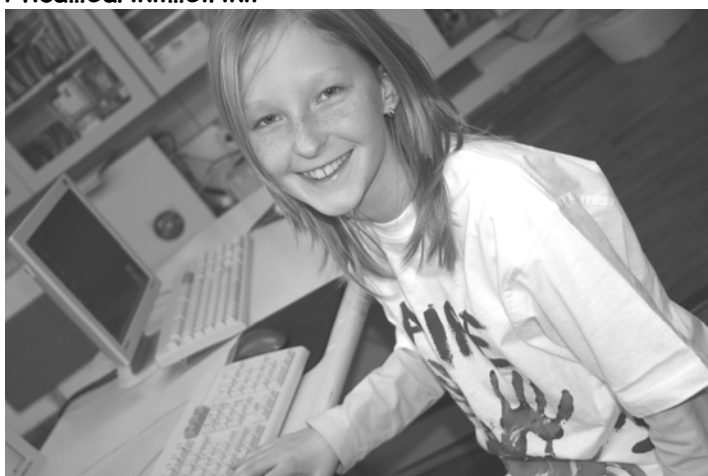
Rada te imam...Kaj mav tut...Radu tu dikero.

Nasmeh...Ausabe...Aşıpe

Ples...Khelijbe...Kheli

Ptica...Čarikli...Čirikli

Deklica...Čej...Čhajori

Fant...Čhaj...Čhavo

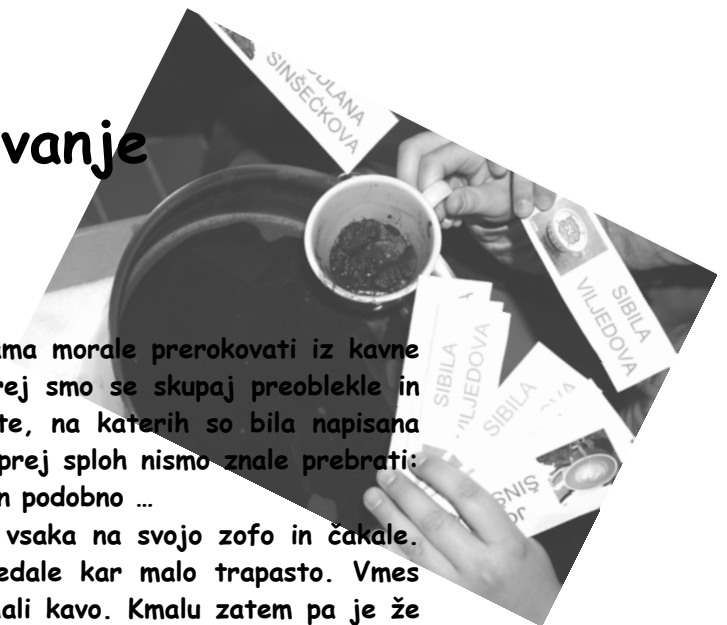
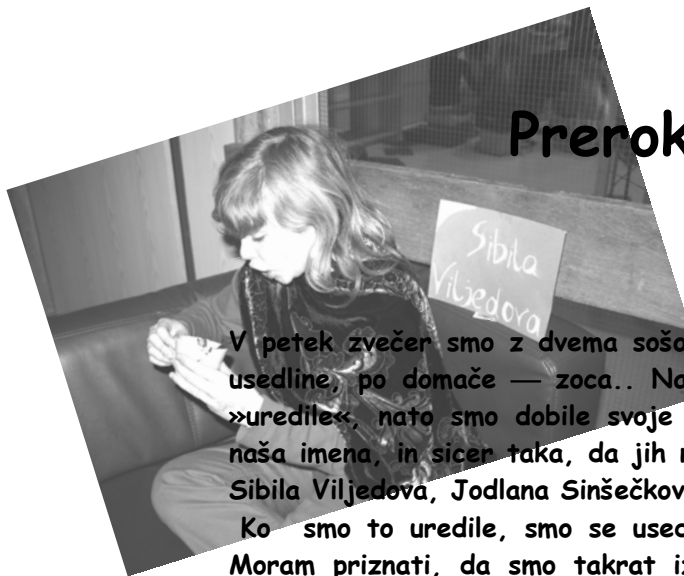
Blažen med ženami.
Breščak THE CAR!

Večeri so bili fantastični! Gledali smo zvezde, umirali od smeha ob imprologi, plesali ... Poleg tega pa smo lahko izvedeli, kako nam kaže v prihodnosti: kdaj bo padla kakšna nova romanca, kakšne bodo ocene ...

Prerokovanje

V petek zvečer smo z dvema sošolkama morale prerokovati iz kavne usedline, po domače — zoca.. Najprej smo se skupaj preoblekle in »uredile«, nato smo dobile svoje liste, na katerih so bila napisana naša imena, in sicer taka, da jih najprej sploh nismo znale prebrati: Sibila Viljedova, Jodlana Sinšečkova in podobno ...

Ko smo to uredile, smo se usedle vsaka na svojo zofo in čakale. Moram priznati, da smo takrat izgledale kar malo trapasto. Vmes smo gledale Saro in Niko, ki sta kuhali kavo. Kmalu zatem pa je že prišla prišla prva skupina. Mene je bilo groza! Ko sem videla tiste ljudi, ki jim bom morala prerokovati, sem se kar stresla. Nato je prišla moja prva »stranka«. Bil je fant, ki je bil mlajši od mene. Jaz sem seveda mislila, da bo to lahka naloga. Ampak sploh ni bila! Najprej sem se mu morala predstaviti, nato pa me je začel spraševati. Zanimala ga je šola, ljubezen, zdravje, družina ... V glavnem, hotel je vedeti — vse!! Komaj sem si izmišljevala sproti. Takoj ko je odšel, pa je že prišla neka deklica. Hvala bogu!!!

Tako se je nadaljevalo do devete ure zvečer. Vmes smo imele seveda tudi odmore. Proti koncu pa je bilo že malo težje, ker nismo vedele več, kaj sploh še reči, kajti če bi dvema osebama prerokovale enako, bi izgledalo zelo čudno, sploh če bi se ti dve osebi po »naključju« malo pogovarjali. Tako bi nas imeli potem vsi za prevarantke (kar smo v resnici tudi bile, haha)! Čeprav mi je bilo takrat čisto vseeno, ker sem bila že malo utrujena od vsega tega. Jaz in še ena moja sošolka pa sva med odmorom odšli še k pravi prerokovalki, ki je napovedovala prihodnost iz vilinskih kart. Moram reči, da je veliko boljša od nas treh. Vedela je vse!

No, to je to. Če vas pa zanima še kaj, pa pridite k meni s skodelico kave in vse izveste!☺

Urška Kajzer, OŠ Stražišče

Enakost ljudi?

Ko sem bila na taboru o Romih, sem izvedela veliko o njih in njihovi kulturi. Romi so prišli k nam z dveh koncev Slovenije, Dolenjske in Prekmurja. Izvedela sem, da so prekmurški Romi bolj socializirani od dolenjskih. To pomeni, da se bolj vključujejo v družbo in njeno življenje. Nekateri Romi imajo temnejšo polt. Večina Romov ima tudi malo drugačna imena od nas, npr. Silviya, Samanta, Anela, Adrian itd. Spoznala sem pa tudi nekaj romskih učencev, ki imajo nam bolj znana imena, npr. Marija, Dejan ... Ko smo jedli v jedilnici, sem se pogovarjala s tremi Romkinjami. Govorile so v malo drugačnem narečju, a še vseeno govorijo slovensko. Doma se pogovarjajo romsko. Povedale so mi nekaj zanimivih stvari, npr. kje stanujejo, na katero šolo hodijo, kaj delajo v prostem času ipd. Nekateri Romi nimajo visokega uspeha v šoli, ker ne razumejo tako dobro slovensko. V šoli jih nekateri učenci zaničujejo, ker so drugačni od njih. Tudi večina Slovencev nanje ne gleda z naklonjenostjo zaradi njihove drugačnosti. V Sloveniji imamo znano družino Strojan, ki je romska. Večina Slovencev vsem Romom pravi "Čigani". Pravo poimenovanje je Rom. Ko sem šla na ta tabor, sem izvedela, da Romi niso tako slabi — menim, da so čisto prijazni in normalni ljudje. Veseli me, da sem jih spoznala.

Tjaša Bajt, 7. č, OŠ Stražišče

Pred taborom sem Rome videla le po televiziji, ko so mediji poročali o njihovih nasilnih dejanjih. Nekateri so na žalost res takšni, niso pa vsi.

Učiteljica nas je pred taborom malo poučila o Romih. Povedala nam je o njihovi zelenomodri zastavi z rdečim kolesom v sredini. Zelena in modra barva predstavljata travo in nebo, kolo pa stalne selitve. Slišali smo tudi,

da se nekatera dekleta poročajo pri 14. letih. Ker sem se hotela prepričati, če to res drži, sem na taboru vprašala eno od deklic iz Kerinovega Grma, če je že poročena. Nekaj časa me je začudeno gledala, nato pa se je udarila po čelu in se zasmejala. Povedala je, da ona sicer ni poročena, je pa poročanje pri 14-ih letih prisotno v nekaterih krajih.

Na taboru sem se spoprijateljila z nekaterimi Romkinjami. Pogovor sem začela jaz, saj so bile zelo sramežljive. Z njimi sem se pogovarjala o romski kulturi in podobnem. Mislim, da so bile vesele, ker sem se zanimala za njihovo življenje. Bile so povsem navadne najstnice. Zelo rade gledajo južnoameriške nadaljevanke, predvsem Rebelde. Velikokrat so Romi prizadeti zaradi našega nerazumevanja njihove kulture. Tudi ni prav, da imamo vse Rome za slabe ljudi.

Na taboru sem se veliko naučila, še posebej pa to, da so Romi ljudje tako kot mi, le da nimajo svoje države. Tu smo mi v prednosti. In potrebno jim je stopiti naproti. Občudujem nekatere, ki brez podpore v skupnosti, v kateri živijo, hodijo v šolo. Za to potrebujejo močno voljo.

Na taboru se je dogajalo marsikaj. Zelo zabavno je bilo pri poslikavi majic. Takrat smo si pobarvali eno roko z modro, drugo roko pa z zeleno barvo. S čopiči smo z rdečo barvo napisali na primer besedo svet v angleščini, nato v romščini, nazadnje pa še v slovenščini.

Zvečer sta dve Romkinji zaplesali nekaj romskih plesov. Ko sem poskusila še sama, sem ugotovila, da to ni tako lahko. Druženje z romskimi otroki mi bo ostalo v lepem spominu.

Nika Pavlin, 7. č, OŠ Stražišče

V soboto zvečer smo se z objemom poslovili od romskih prijateljev ...

Spalnice smo morali šele sestaviti ... Postelje so na fotki.

Mentorice Kristina, Dženi in Dunja so za kazen spale na ploščicah pred WC-jem. In pazile, da nismo ponoči špancirali po šoli 😊

V nedeljo je bilo še zadnje dejanje. Obiskovalcem smo zavrtili nekaj kratkih filmov o Romih ter debatirali o tem ... In si nato pomahali do naslednjega leta.

Končajmo pa z našo priljubljeno temo. S STRANIŠČI, kaj pa drugega ☺

'SEKRET' ... ☺

Prvi vtisi z osnovne šole Franceta Prešerna so bili ob pogledu na LG-plazmo, fotelje, knjižnico, kuhinjo in vse te računalnike: uau, najjači so, zakon, dbest, ooh, kul ...

Dokler nas ni ob pogledu na tuše, pardon, tuš, prijelo na potrebo. Ko nas vsaj ne bil. Bilo je pozno zvečer, zato nismo vedele, kje so stikala za luči. Vseeno smo vstopile in imele občutek, kot da smo v arestu. Kmalu zatem se nam je od smradu kar zvrtelo, pa čeprav na veceju prakticirajo nonstop prezračevanje: bilo je namreč tako mraz, da smo na bolj občutljivih mestih dobile ozeblino ☺. Poleg tega se še vrat ni dalo zapreti. Grozljivka!

Ko prideš ven, si želiš umiti roke, vendar se ti zmeša, saj se ti voda vsako sekundo ugasne. Kadar sediš na veceju, ne moreš bit sproščen, saj se nekaterih sploh ne da zapreti.

Petja, Daša & Kaja, OŠ Ivana Tavčarja Gorenja vas

Risba: Anja Vombergar

SLABE SANITARIJE NA PREŠERNOVI ŠOLI

Ko smo v petek prišli na šolo, so nam najprej razkazali vse razrede, zbornico, avlo, stranišča ... Nisi mogel verjeti. Tam je bilo vse! Vsaka učilnica je imela svoj računalnik, medtem ko jih imamo pri nas samo v zbornici, pri zgodovini in v tajništvu. V glavnem, tehnika je bila na vsakem koraku.

Nekaj pa mi ni šlo v račun. Takoj ko smo prispeli, smo se posedli v krog, po krajšem govoru pa smo odšli na stranišče. Tam pa: panika!!! Stranišča stara, komaj si potegnil vodo z enim prastarim kavljem, ki je gledal iz kotlička, vse je smrdelo, čista groza! Toda to je bila šele ena težava. Ko smo se hoteli zvečer stuširati, smo izvedeli, da je tuš samo eden. Najprej ga še našli nismo, na koncu smo ugotovili, da se nahaja v kleti. Ja, nismo imeli izbire. Tako smo 20 minut pred 22. uro z brisačami odšle v klet, kjer smo pod tušem zasačile tudi pajka.

Preživele smo in se nekako navadile na to. Ob tem smo pomislile, da imajo nekateri Romi, ki so bili z nami na taboru, doma morda še slabše razmere in da nam pravzaprav nič ne manjka.

No ja, vseeno pa navijamo za nove veceje!

Neža Bajželj, OŠ Stražišče

